

Ἐπί τὰς πηγὰς «πρωτοτύπου φιλονεικίας»

Ἕνας ἐρημίτης εἶχε ὑποτακτικὸν ποῦ ἀσκήτευσεν δέκα περίπου μίλια μακρὰν αὐτοῦ. Μία ἡμέρα καθὼς τοῦ πήγαινε ἄρτο, ἐσκόνταψε εἰς πέτρα καὶ ἀπὸ τὸ δάκτυλο ποδιοῦ του ἔτρεχε αἷμα. Ἀπὸ τὸν πόνο ἔκλαιγε. Ἄγγελος ἐμφανίζεται καὶ τὸν ἐρωτᾷ γιατί κλαίει.

–Πονῶ εἶπε ὁ μοναχὸς καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν πληγὴν.

–Μὴ κλαῖς, λέγει ὁ ἄγγελος, τὰ βήματά σου ποῦ κάμνεις χάριν τοῦ Θεοῦ, ὑπολογίζονται ὡς πράξεις μεγάλης ἀξίας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου.

Ὁ Γέροντας δοξολογῶντας τὸν Θεὸν συνέχισε τὴν πορεία του προσφέροντας τὸν ἄρτον εἰς τὸν μαθητὴ του καὶ ἐπέστρεψε. Τὴν ἄλλη ἡμέρα πήγαινε ἄρτους σὲ ἄλλον μοναχό. Τὴν ἴδια ὅμως ὥρα ὁ μοναχὸς ἐκεῖνος ἤρχετο πρὸς αὐτὸν καὶ κατὰ τὴν συνάντησί τους ἤρχισαν μία πρωτότυπον «φιλονεικίαν».

–Εἶχα ἓνα θησαυρὸ καὶ προσπαθεῖς νὰ μοῦ τὸν κλέψεις;

Ἀπαντᾷ ὁ ἐρχόμενος μοναχός:

–Ἡ στενὴ θύρα τῆς σωτηρίας μόνο ἐσὲ χωρεῖ; Ἄφησε καὶ ἡμᾶς νὰ εἰσέλθωμεν μαζὶ σου..!

Τότε ἐμφανίζεται ἄγγελος Θεοῦ καὶ λέγει:

–«Αὐτὴ ἡ φιλονεικία σας» ἀνέβη εἰς τὸν Θεόν, ὡς ὁσμὴ εὐωδίας πνευματικῆς!